

Պարույր Սևակ

Անլուելի գանգակատուն

9

ՂՈՂԱՆՁ ՎԵՐԱԾՆՄԱՆ

Ա՛խ, Վարդապե՛տ,
Մեռած դանդաղ,
Մեռած թեպետ,
Բայց և անթաղ,
Բայց և անփուտ մեր սրբություն.
Կարելի էր յաթաղանով,
Չարդով,
Խարտով,
Դավով - անդամ
Բնաջնջել մի ո՛ղջ անտառ,-
Անմարդկային մի լրբությո՛ւն,-
Եվ այդ մտքից գարհուրելի
Չխենթանալ չէ՛ր կարելի:
Սակայն չարի խոփը դիպավ ժեռ քարերի,
Եվ ժանգոտած խոփը նրա չդիմացավ:
Դու՛ Փարիզյան Վիլ-ժուիֆում,
Այդ չիմացար...

Դու չիմացար, որ աշխարհով
Կայծակեցին ահեղ շանթեր,
Եվ ազգը քո որբ ու անտեր,
Բզի՛կ-բզի՛կ,
Ծվա՛տ-ծվա՛տ,
Լքված աստծուց և մարդկանցից,
Ջրկված անգամ հուսո գանձից,
Ի դեմս ամեն բարեկամի
Լոկ տեսնելով ծախու կավատ,
Մինչև մրուր դատարկելով
Վհատության գավ ու գավաթ,-
Նույն ազգը քո հանկարծ-մեկեն
Վերստացավ նոր մի հավատ.
Հոգեվարքի իր մահիճում
Հոգեդարձը վերածնվեց,
Մի նոր կյանքի հույսով զինվեց...
Իմ ժողովո՛ւրդ հնամենի,
Ինչպե՞ս գտնել դեռ չստեղծված
Բառն այն, որով հնար լինի
Քեզ ճշտորեն անվանելու:
Դու՛
Պատմության մութ առեղծված,
Դու՛
Մարդկության բարդ հանելուկ,
Տեղն ու տեղդ՝ զարմանալի...
Քեզ որտեղի՞ց այն բանալին,
Որով կյանքի դուռն ես բացել,
Այն դարավոր
Հաստ դուռը, որ
Ճակատի դեմ քո լուսավոր

Փակվել է միշտ, շրխկացել:
Քեզ դարեդար հալածելով,
Խուժողութորեն սրածելով՝
Սպանեցին,
Խաչ հանեցին,
Սակայն մնաց դեռ հայությունն.
Առանք կրկին մենք հարություն,
Եվ ո՛չ իբրև մի նոր Հիսուս,
Այլ... հայի՛ պես:
Դարեր ի վեր վառում են մեզ,
Այրում են մեզ,
Դարձնում մոխիր
Հնոցի մեջ խուլ շարության,
Խարույկի մեջ քեն ու ոխի,
Ու տաք մոխիրն անգամ թրջո՛ւմ...
Սակայն ոգին մեր հայության
Թե այրվեց էլ, ո՛չ, չի՛ կորչում.
Ելք է ճարում նո՛ր հարության,
Եվ... ո՛չ որպես փյունիկ թրռչուն,
Այլ... հայի՛ պես...
Սակայն ոգին մեր հայության
Ավելի ճիշտ՝ չի՛ մոխրանում,-
Միևնույնն է, թե շարության
Հուրը թեժ է կամ մարմանդ է.
Չի մոխրանում,
Այլ ճախր անում,
Սավառնում է ոգին հայի,
Եվ... ո՛չ իբրև հեքիաթային
Կախարդական սալամանդրը,
Այլ... ի՛ր նման՝

Հայ ոգո՛ւ պես...
Դիակներով ձորն է լցվում,
Դիակներով վիհն է խցվում,
Արյուն հագնում սարավանդը...
Հարվածում են մեզ մահացու,
Վերքի վրա նոր վերք բացում...
Ջարդեր հայտնի, դավեր ծածուկ,
Կործանումներ գունակ-գունակ...
Դժխեն բախտի մատյանի մեջ
Սպառումի հագա՛ր սյունակ...
Իսկ մենք՝ տոկուն ու կենսունակ,
Ինչի՞ նման,- դե եկ ասա...
Իսկ մենք՝ տոկուն ու կենսունակ
Հենց... որպես հա՛յ,
Հենց... որպես հայ...
Արցունքն՝ աչքին,
Վերքը՝ կրծքին,
Պատա՛ռ-պատա՛ռ, ծվատ թեպետ,
Քո ժողովուրդը, Վարդապե՛տ,
Ջնդանումիդ քսան տարում
Չանաց ասել մնաս բարև
Ամեն բանտի ու գնդանի,
Մտավ հզոր մի ընտանիք,
Ուր հույսը նույն
Դարձել էր սյուն,
Նույն երագը՝ ծածկող տանիք...
Մեր կեղեքման ու մեր տանջման,
Մեր վերահաս բնաջնջման
Ահեղ ստրիգ ցնորվելով,
Դու չիմացար, որ հորվելով՝

Հանձնվելով խավար հողին,
Չփտեցինք մենք հողի տակ.
Այլ վագի պես մեր խաղողի,
Երբ որ հասավ գարունը տաք,
Հողի մեջ էլ մեզ ուղղեցինք,
Գարնան շնչով ընձյուղեցինք
Ու կանգնեցինք՝ նորի՛ց շիտակ,
Իսկ գարո՛ւն էր,
Ի՛նչ գարուն էր...
Եվ դարավոր մեր արյունը
Պատանորեն տաք պղպջաց,
Հին ավիշը, նոր ավյունը
Կրկին եռաց մեր բնի մեջ,
Անցավ շարդված ճյուղքի միջով,-
Ու մեր ծերուկ հոգին ճչաց
Նորածինի գնգուն ճիչով:
Չլիացանք փրկված քիչով.
Թե պաղ էինք, շուտ հալվեցինք
Ու շատացա՛նք, ծավալվեցի՛նք,
Եվ ուր կուգես՝ հայ մի անուն,
Որ մեր պատիվն է պահպանում,
Մեր մեծությունն է վեր հանում,
Դռներ բանում պանծացումի,
Հեռու տանում համբավը մեր...
Երեկ դեռ որք ու սովագար՝
Մենք շողացինք անբավ գանձով.
Ծովից գրկված, մի ազգ անծով՝
Եվ տվեցինք մենք... ծովակալ...
Արդեն վաղուց, վաղո՛ւց թեպետ
Կորցրած գորք, սպարապետ,

Ոտնահարված՝ բանականերից,
Ապրած գրոհ, ջարդ ու արշավ,
Եվ... քո ավեր տնականերից
Ծնունդ առան բյուր գորապետ,
Գեներալներ ու հայ... մարշալ...
Դարեր ի վեր
Մարմինը մեր,
Մարմինը մեր խեղճ ու տոկուն
Հիսուսի պես շարշարեցին,
Բայց քիչ էր դա.
Հասան հոգուն,
Նաև հոգուց մեզ գրկելու
Մի անհոգի ճար ճարեցին.
-Ո՛չ մի երգիչ՝ մեզ երգելու,
Մեր մահն անգամ ողբերգելու:
Ո՛չ մի երգիչ...
Եվ չարեցի՞ն:
Այն էլ ինչպե՛ս, ի՞նչ արեցին...
Բայց - ո՛վ հրաշք - պետք չէր մի դար,
Ոչ էլ կես դար, որպեսզի մենք
Ծնունդ տայինք մեր... Չարենցին,
Որ... չծնվեց մորից արդար
Եվ ուժ չառավ նրա կաթից,
Այլ... դուրս թռավ մեր հեքիաթից՝
Իբրև եղբայր մի արժանի
Միամանթո-Վարուժանի,
Կրտսեր եղբայր, կրտսեր գավակ,
Որ պիտի գա և այն անի,
Ինչ չարեցին միջնեկ-ավագ...
Մենք՝ մատնրված ջարդ ու գաղթի,

Անբախտներից անբախտ՝ կյանքում,
Բազմաստեղյան հոծ երկնքում
Մենք՝ գուրկ նույնիսկ աստղից բախտի,-
Հինա փրկված չար ու անգութ
Սամում-խորշակ-ուրագանից,
Ողջ աշխարհին երեկ անհայտ
Մեր երկնասեր Բյուրականից
Ոչ թե անհայտ կամ դեռ հեռու
Աստղի ծինն ենք ազդարարում,
Այլև գտնում հազարաբյուր
Աստեղաբույլ -
Աստղասրվիյու,-
Եվ գիտության հոգնած դենքով
Անց է կենում թարմ մի գեփյու...
Նույն երկնի տակ, նորից այնտեղ՝
Արագածի ձնոտ լանջին,
Ուր չէր վառվել Լուսավորչի
Առասպելյա ոչ մի կանթեղ,
Վերին կանքով ոչ արարչի,
Այլ հայորդու
Մտքով արթուն
Փնջվում են արդ,
Դառնում կանթեղ
Կոսմիկական ճառագայթներ...
Դու մեր անթաղ, բայց և անփուտ,
Տրոփասիրտ մեր սուրբ մումիա,
Թեկուզ մարած, բայց վառվելիք
Մեր հոգու ջահ հազարմոնյա,
Դու չհնացար և որտեղի՞ց իմանայիր,
Թե Մասիսի սուրբ փեշերից

Մինչև լանջը Հիմալայի,
Անունովդ հպարտացող մի կվարտետ՝
Քեզ յուրովի կրկրնելով,
Քո հարկադիր կաշկանդումն է, որ կավարտեր՝
Սկիզբ տալով քո վերահաս արձակ կյանքին,
Հետզհետե ահագնացող անլռելի արձագանքին՝
Երկրից-երկիր,
Սրտերից-սիրտ,
Շուրթերից-շուրթ՝
Արևաշատ հայրենիքիդ երկնքից լուրթ
Մինչև Կարպատ ու լանջերը Հիմալայի...
Դու՝ երագկոտ, և չիմացար,
Ա՛խ, որտեղի՞ց իմանայիր.
Որ այն, ինչ քո ազգամեծար
Ու մեծ հոգով դո՛ւ կամեցար՝
Որպես երա՛գ, մտքի շշո՛ւնջ,
Պիտի մի օր ստանա շո՛ւնջ,
Ստանա ձև՛...
Դու չիմացար,
Եվ որտեղի՞ց իմանայիր:
Մինչդեռ հիմա, հիմա... Նայի՛ր...

ՂՈՂԱՆՁ ՄԱՐՄՆԱՎՈՐՎԱԾ ԵՐԱԶԻ

Քանի՛ աշիկներ, մանչուկներ՝ քանի,
Քանի՛ նորատի, պարման-պատանի
Աչքները սևաաթ, դեմքերը սուտակ,
Զեռքներին սրինգ, շեփոր ու ջութակ,
Դպրոցից գալիս - դպրոց են գնում՝
Պայուսակներում ու թների տակ

Քո երգ ու տաղի պրակները տաք...

-Դե ե՛կ, Վարդապե՛տ, եկ ու հավատա՛:

Որպես նորորակ հոյակապ տաճար
Եվ մեր պատմության ու մեր քերթության
Օջախ մի անշեջ ու սուրբ մի կաճառ,
Մատենադարա՛նն ահա, Խազագե՛տ,
Մի շենք փառակազմ ու հրաշակերտ,
Ամենապարփակ մի շտեմարան,
Որտեղ պահվում է հունձքը մեր հոգու՝
Մեսրոպյան տառի կնիքը վրան,
Եվ նրա կողքին՝ մեկ այլ շինություն
Անցուդարձողի ուշք ու միտք գերող.
Հայոց Առաջի՛ն Կոնսերվատորիան՝
Քո ամենասուրբ անունը կրող...

-Դե ե՛կ, Վարդապե՛տ, ու խոսքեր ճարիր...

Մկրտված ոգով քո սուրբ հանճարի՝
Քանի՛ երգչուհի, քանի՛ հայ երգիչ,
Եվ քանի՛- քանի՛ հայ երաժիշտներ՝
Քոյասիրահար ու քեզապաշտներ,
Ելած քո ազգի բեղուն ընդերքից՝
Բեմերի վրա համայն աշխարհի
Մեր տաղ ու պարի
Թովչանքն են ցրում,
Բուրմունքը փռում
Մեր բան ու բառի:

-Դե ե՛կ, Վարդապե՛տ, մի՛ ժպտա բարի...

Մեր երգի հունը լայնացրնելով,
Համանվագի շարքեր ծնելով՝
Ճախրում են Նորքից մինչևիսկ Նյու-Յորք,
Սևանից մինչև գոռ Նիազարա

Քանի՛ երգաստեղծ ու նվագարար:
Ու նրանց ամեն նոր համերգի մեջ,
Ու նրանց իրե՛նց - և ամենքի՛ մեջ -
Դո՛ւ ես. հոր նման արյուն ես դարձել,
Փոխարկվել ջղի, նոր ձև ստացել:
Դո՛ւ ես, Նահապե՛տ, դու ես այն յան-ը,
Որ հայություն է հաղորդում նրանց
Իսկույն ճանաչվող հայ ազգանվանը.
Հայկական շունչն ու անտես այն ոգին,
Որ համակում է նրանց ամենքին,
Եվ որ աշխարհն է զգում-հասկանում,
Ինչպես Եվրոպա՛ն, այնպես էլ Ասիա՛ն.
Այն շունչն ազգային, մշտառկա ոգին,
Որ կյանքում նո՛ւյնպես ունի ազգանուն՝
Քո՛ անունը սուրբ, քո՛ն՝ Կոմիտասյա՛ն...
-Դե ե՛կ, մահացա՛ծ, ու մի՛ համբառնա,
Դե արի՛, պանդո՛ւխտ, երկիր մի՛ դառնա...

ՂՈՂԱՆՁ ՎԵՐԱԴԱՐՁԻ

Ու վերադարձա՛վ...
Նրանից առաջ
Աշխարհասփյուռ - մագապուրծ հայեր,
Դիպվածն էր որոնց չար մահից պահել,
Որպեսզի հետո տա լաց ու հառաչ
Եվ - ի տրիտուր - իր հերթին տանջի՛,-
Աշխարհասփյուռ - մագապուրծ հայեր,
Կրկին հայրենի հողն էին դառնում,
Մարած շեների կրակը խառնում,
Որ ծուխը փնչի,

Երդիկը շնչի

Մեզ Մասիսների աչքի հանդիման,

Փեշերի վրա Արագածների՝

Ի հանգստություն բյուր ընկածների:

Վերադառնում էր, գալիս էր հիմա

Նա՝ անթաղ գոհը նույն առուփախի,

Խելաբորբորը նույն սառ ու պաղի,

Մեր պար ու խաղի,

Մեր երգ ու տաղի,

Այն միակ հույսը և ապավենը,

Մեր հինն ու նորը իրար շաղկապող

Ծիածանակերպ այն ժապավենը,

Որ հատվեց մի օր դանակով չարի,

Եվ որին ահա քսա՛ն ձիգ տարի

Նախ՝ վերափոխման ակնկալիքով

Եվ ապա՝ տենչով հանգստանալու,

Սպասում էինք՝

Միրով բանալու

Մեր վերքն՝ սպիով, ներկան՝ գալիքով.

-Գալուստի՛դ մեռնի քո կարոտ յարը

Ախպե՛ր ջան, արի՛, դե արի երթա՛նք...

Նա՝

Հեռագնաց մեր կարոտյալը,

Նա՝

Մինուճարը, գավակը մեր թանկ,

Նա՝

Հեզ պանդուխտը մեր քսանամյա,

Վերադառնում էր, գալիս էր հիմա.

-...Քո գալո՛ւն մեռնեմ,

...Կարո՛տըս առնեմ...

Մն էր գնացել՝ բեղ մորուքը սև,
Վարդապետական սև սքեմ հագած:
Մն էր գնացել՝ եկավ ճերմակած...
-Ա՛խ, շատը կույ տամ, գոնե քի՛չն ասեմ,
Անաստվա՛ծ աստված, բա քո ինչն ասեմ...
Գնացել էր նա,
Հիմա բերեցին.
Գնաց՝ սեփական ոտքերի վրա,
Իսկ հիմա նրան՝
Մեր տաղերեցին
Ահա բերեցին... ձեռքերի՛ վրա...
-Վա՛խ, մերդ մեռնի,
Ծաղկաթափ նռնի...
Գնաց այն պահին,
Երբ ահի՛,
Մահի՛
Շունչն էր մոլեգնում որպես չար խորշակ,
Երբ կույ էր գնում ողջ ցեղը հայի,
Ու դեռ չէր փակվել մի գազանային
Մարդակերական անկուշտ ախորժակ,-
Երբ հիմա հեռվից դառնում էր նա տուն,
Մի տուն
Որ փրկված ամենի հողմից՝
Շինվել էր կրկին և ամեն կողմից
Խաղողի վազով երեսն էր պատում:
-Գարուն է, արի՛,
Վա՛խ, քեզ ի՛նչ արին...
Ու վերադարձավ հողն իր հայրենի,
Որին առհավետ կորցրած կարծեց,
Եվ հենց ա՛յդ, հենց ա՛յդ միտքը վայրենի

Որդի պես նրա ուղեղը կրծեց...
Ու վերադարձավ Արարատներին,
Արագածներին իր քառակատար,
Իր հող ու ջրին՝ անարատներին,
Իր տաճարներին ու պալատներին,
Իր արտին, այգուն և արոտներին,-
Անցյալ,
Ապառնի,
Ու հարակատար
Բոլորանվեր ա՛յն կարոտներին,
Որ մնում էին հավետ անվտար,
Որ կիտվել էին քսանհի՛նգ տարի
Իր մթար սրտում,
Վթար մտքի մեջ՝
Ա՛յն դժբախտ օրից, երբ Մայր տաճարի
Գավիթը թողած, ցաված ու խռով
Նա գնաց Պոլիս
Եվ ապա... Փարիզ...
-Ա՛խ, գալըդ լինեք,
Գնա՛լ չլինեք...
Ու վերադարձավ մեր սուրբ հեռական...
Ահավոր մտքից ինքը խելագար՝
Չգիտեր թեկուզ, որ քսան տարում
Վառ դողանջունը իր գնգուն գանգի
Արձագանքել էր խելագար թափով՝
Լացով հիացման,
Որոտուն ծափով
Ելել էր, հորդել և նոր մի ափով
Հասել, խառնըվել ուրիշ հոսանքի:
-Ունո՛ւղ ջան, նանին

Քո ցավը տանի...
Ու վերադարձավ,
Որ էլ չգնա՛,
Որ մրսած հոգին նորից տաքանա,
Ժողովրդական սիրո տաք օդով,
Որ, չիմանալով, դառնա սեզ կոթող՝
Ողորկ գրանիտ ու բրոնզ հագած,
Եվ այնտեղ... նրա հերքը ճերմակած
Առաջվա նման - ընդմիջտ - մգանա,
Հայացքի մուժը այնտեղ չքանա
Աչքերը փայլեն իրենց հին ցուրով,
Ու նորից ցրեն
Ու փռեն
Չորս կողմ
Մարդեղացունը աստվածայնության,
Եվ սուրբ բերանի մնչախաղ-երգով,
Շարժումով ձեռքի
Կրկին տա դասեր՝
Դասեր մենեղգի՛,
Բազմաձայնությա՛ն...
-Աչքերդ՝ պայծառ,
Բերանդ՝ տաճար...
Նա վերադարձավ.
Եվ ո՛ղջ մի երկիր,
Ժողովո՛ւրդ մի ողջ սրտով վշտառու
Ելավ հերթ ի հերթ,
Եկավ շար ի շար՝
Իր խաղ ու պարի, իր տաղ ու երգի
Կախարդիչ մոգին հրաժեշտ տալու...
-Իմ կանաչ արև,

Ի՛նչ մնաս բարև...

ՂՈՂԱՆՁ ՀՐԱԺԵՇՏԻ

Արագածի, Արարատի
Հայացքի դեմ սգավոր,
Սև տուֆակերտ մի պալատի
Տրտմահանդես դահլիճում
Պատկած էր նա՝
Որպես անթագ, բայց հիրավի թագավոր,
Որ ունի գահ,
Բայց ոչ երբեք իր սեգ գահից վարիչում:
Եվ գահագուրկ մի ժողովուրդ,
Որ, իբր արդար հատուցում,
Հեղափոխել մի ողջ աշխարհ
Ու ջարդել էր հին գահեր,
Հիմա ուրիշ մի արքայի
Ծով հարգանք է մատուցում,-
Ու փղձուկն են հագիվ պահել
Կին, տղամարդ, ծեր, ջահել:
Քարացել են ակնածանքից
Սև երիզով դրոշներ,
Հա՛յ պետական դրոշները,
Լսո՞ւմ են դու, Վարդապե՛տ:
Եվ մի ամբողջ մայրաքաղա՛ք,
Մայրաքաղա՛ք, ո՛չ գաղութ,
Իր հոգու մեջ - վերջի՛ն անգամ -
Աշխատում է դրոշմել
Կերպարանքը քո սիրելի,
Քո դեմքը թանկ, որ թեպետ

Երգերիդ պես չի շողշողում,
Որ ցոլուն չէ ու ջղուտ,
Բայց գունատ է ո՛չ որբի պես,
Այլ մի արդար սրբի՛ պես...
Ու կանգնում են պատվո պահակ
Մասիս,
Միփան,
Արագած՝
Ճերմակահեր գլուխն իրենց աճյունիդ դեմ վար հակած...
Ու կանգնում են պատվո պահակ
Հայոց պետեր,
Վարպետներ,
Հայ աշխարհի մեծերն ամեն,
Ամեն երեց ու ավագ...
Եվ քեզ ծնած մի ժողովուրդ՝
Հինա դարձած քեզ գավակ,
Հրաժեշտի խոր տրտմությամբ միաժողով ու հավաք,
Կքված ցավից հայրակորույս,
Կհզված վշտի խոր տապից՝
Գալիս է լուռ, գալիս հերթով,
Որ հոգու մեջ խոր տալի
Մասունքներիդ սրբազան տեսքն ու դեմքը քո,
Դեմքը սուրբ..

ՂՈՂԱՆՁ ԹԱՂՄԱՆ ԵՎ ՀԱՐՈՒԹՅԱՆ

Թաղման թափորն անվերջ ձգվեց
Աքովյանից մինչև Պանթեոն,
Որտեղ արդեն, ամենից վաղ,
Հրագդանն էր նրան կոծում՝

Եղերամոր եղանակով:
Եվ մարդկային ծովի վրա հանդարտ ճոճվեց
Պսակներով առագաստված մի սուրբ նավակ...
Դարձել էին հողարկավոր
Բազմահազար երևանցիք,
Եվ... ոչ միայն վերջին ու նոր մեր ոստանի
Բնակիչներն արտասավաթոր,
Եվ ո՛չ միայն մի ժողովուրդ,
Որ ապրում էր իր պետության սահմաններում,
Եվ ո՛չ միայն մի ժողովուրդ,
Որ փոված էր ողջ աշխարհի լայնքի վրա,
Այլև... բոլոր մեր գոհե՛րը միլիոնավոր,
Մեր բյուրավոր մեռելնե՛րը,
Որ մինչևիսկ չարժանացան... թաղման ծեսի,-
Բոլո՛ր նրանք, որոնց բախտից ահագարհուր
Կորավ և սա՛,
Սա՛ գոհը մեր ամենամե՛ծ...
Հայաստանյան լեռներն էին հողարկավոր
Եվ գերեվար լեռները մեր՝ Կարսից-Չեյթուն...
Բուրվառում էր հայրենաշունչ բուրիչ քամին...
Չանգակաձայն իր դուստրերից
Նա՛, որ ուներ Հայկից առած անուշ անուն,
Շիրիմ կոչված այն փոսի մոտ,
Որ հիրավի պիտի կոչվեր նոր Խոր Վիրապ,
Անմարդկային լռության մեջ սկիզբ տվեց
Պահիպատշաճ Չինար ես-ին.
-Կեռանա՛լ մի...
Ու կեռացան-խոնարհվեցին բյուր գլուխներ...
Արցունք կաթեց պսակներին,
Լավեց փղձուկ համատարած՝

Իբրև երգի մի յուրատիպ նվագակցում...

Եվ չէր ճարվի բոլորի մեջ մի անձ գոնե,

Որ ականա և մեկուսի չմտածեր.

-«Չի՛ կեռանա».

Վկան, նաև առհավատչյան՝

Արարատն էր՝ երկնածիզը,

Արագածն էր՝

Իր չորս անկոր կատարներով,

Ինչպես նաև այս երգը նույն,

Որ հայցում էր

-Հեռանա՛լ մի:

Հեռանում էր:

Բայց հեռանում

Ահավասիկ այս իրիկվա արևի պես,

Որ բնավ էլ մայր չի մտնում,

Այլ իր լույսով ողողելու

Ուրիշ ու նոր կողմեր գտնում:

Հեռանում էր:

Բայց հեռանում, որ մոտիկից հեռանալով՝

Հեռուներում լայն ծավալվի ու տարածվի,

Որ կիսատը նոր լրացվի

Եվ տարածված ու լրացված՝

Երբևիցե շնորհացվի:

Եվ իզո՛ւր էր երգը խընդրում.

-Մոռանա՛լ մի...

...Երբ սկսեց աճյունն իջնել

Շիրիմ կոչված այն փոսի մեջ,

Որ հիրավի պիտի կոչվեր նոր Խոր Վիրապ,

Նույն այդ պահին հայ երկնքից

Հանկարծակի անձրև՝ տեղաց.

Չարմանալի գուգադիպո՞ւմ.
Թե՞ իսկապես երկինքն անգամ
Ողբում էր քեզ՝
Խաղա՛ղ-տրտո՛ւմ-հանգրստարա՛ր իր անձրևով...
...Երբ սկսեց աճյունն իջնել
Շիրիմ կոչված այն փոսի մեջ,
Որ հիրավի պիտի կոչվեր նոր Խոր Վիրապ,
Այդ վայրկյանին ո՞վ չլսեց,
Որ բովանդակ աշխարհով մեկ
Փոված բոլոր եկեղեցիք հայահավատ
Իրենց բոլոր զանգակներով ու զանգերով
Դեպի երկինք դողանջեցին.
-Դռներըդ բա՛ց...
Եվ հայկական տաճարների բյուր բեմերից
Կոմիտասյան Պատարագ-ով
Ժամերգեցին քե՛զ, Կոմիտա՛ս:
-Երբեմն էի լոյս, և այժրմ
Խավար եմ և ստվեր մահու...
Ո՛չ, այս անգամ սխալվեցի՛ր, պատարագի՛չ,
Նա լոյս էր վառ ու լոյս է արդ,
Ու կմնա միշտ լոյս գվարթ,
Լոյս՝ աչքերում հայ մանուկի,
Լոյս՝ մտքի մեջ հայ պարմանու,
Հայ հարսների պտղած ծոցում,
Հայ թոռնօրոր նանիների
Ինքնամոռաց ժպիտի մեջ,-
Հայ այրերի ու հայ կանանց
Չերմ սրտերում սիրատըրրոփ:
Քեզ, Վարդապե՛տ,
Անփուտ հողին ի պահ տալիս

Իգո՛ր Էին պատարագում թաղման երգով.

-Ի վերինն Երուսաղեմ...

Ո՛չ թե թաղման երգն էր պատշաճ,

Այլ հարության վառ մեղեդի՛ն.

-Փառք ի բարձո՛ւնս...

Օրհնեա՛լ ես դու...

Օրհնյա՛լ ես դու,

Եվ չես թաղվում ու հող դառնում,

Այլ թաղվելիս հարությո՛ւն ես կրկին առնում...

-Օրհնեա՛լ ես դու.

Գա՛ոն աստուծոյ...

Ա՛խ, գա՛ոն արդար, որ գոհ գնաց

Եվ անդանա՛կ գոհվեց չարին՝

Արհավիրքի այն սև տարին,

Երբ հայ երկրում հայ շմնաց...

-Ելն ի բարձունս... Էառ աւար,

Բաշխեալ պարգևս... որդւոց մարդկան...

Պարգև բաշխեց

Որդիներին իր տարաբախտ ժողովրդի

Եվ... մարդկությա՛ն:

Պարգև բաշխեց

Աստծո՛ւնման՝ շռայլորե՛ն,

Եվ բաշխելով՝ հարստացա՛վ...

-Գովե՛նք գքեզ,

Բարեբանե՛նք...

Բայց դրվատման ի՞նչ խոսքերով

Բարեբանենք և քեզ գովենք,

Թե աղքատ է հանկարծ թվում

Բառարանը մեր հայկազյան:

Ի՞նչ խոսքերով բարեբանենք

Քե՛զ, Վարդապե՛տ...

.....

Դո՛ւ - Վարդապե՛տ:

Դու Ամենայն Հայոց Երգի Վեհափառն ես,

Դու՛ մեր երգի Մեսրոպ Մաշտոց,

Գիրն ու տառն ես Հայոց երգի:

Հայոց երգի

Անձիր հերկի

Ե՛վ ակոսն ու խորունկ առն ես,

Ե՛վ մատնընտիր սերմը նրա,

Ե՛վ խոստումը գալիք բերքի...

Եվ ծիրանի մեր այն ծառն ես,

Որ ինչքան էլ ճղակոտոր՝

Շտկըվել է ու բար տվել,

Ու... մեր դարդը իրար տվել...

Եվ հայրենի այն ծիծառը,

Որ հավիտյան բույն է դրել

Մեր հոգու մեջ,

Մեր կիսավեր ու դեռ կանգուն տաճարների

Ու մեր երկնի գմբեթի տակ...

Դու՛ մեր տավիղ,

Եվ քո լարը

Մինչև անգամ և հատվելիս

Հայերեն է նորից ճնգում:

Դու՛ մեր սրտի ձայնալարը,

Մինչև անգամ վհատվելիս

Հայերեն ես դարձյալ տնքում...

Դու ես քարը

Եվ սրբատաշ մեր պատշարը.

Հացը օրվա

Եվ նեղ ժամի մեր պաշարը.
Մեր փակ հոգին, բաց աշխարհը,
Սրբագործված մեր նշխարը.
Եվ մեր ճարը՝
Օտարամուտ ախտի դիմաց.
Խնկածավալ մեր տաճարը՝
Օտարահոտ աղտի դիմաց.
Վերադարձի մեր պատճառը՝
Մեր հարկադիր գաղթի դիմաց.
Համահավաք մեր հանճարը՝
Ազգասրբիյոտ բախտի դիմաց...
Դու մեր հաստատ Մասիս սարը՝
Վստահելի թիկունքն ես մեր,
Մեր երգերի Ծովասարը
Ու բյուրակյան ակունքն ես մեր,
Մեր արնոտված հավքի լեզուն,
Մեր կարոտած ֆիդան յարը,
Մեր լեփլեցուն հոգիների ձայնատարը,
Մեր երգերի խա՛ղը-նոտա՛ն-ձայնատա՛ռը,
Ձայնասրբիյո՛ւոր կենդանի
Ու ձայների թանգարա՛նը,-
Մեր հայկական երգարա՛նը...
Արտը մեզնից՝ դու ես մաճկալ,
Հարդը մեզնից՝ ցորենը դու,
Հարթը մեզնից՝ կատար դու սեզ.
Լուրթը մեզնից՝ երկինքը դու,
Շուրթը մեզնից՝ դու համբույրը,
Ցուրտը մեզնից՝ իսկ դու՝ կրակ,
Իսկ դու՝ օջախ,
Իսկ դու՝ թոնիր...

Եվ մեզանից արդ ընդունիր
Երախտիքի այս խաչքո՛ւտը,
Այս խաչքուտը՝ քո՛ իսկ հերկի:
Ընդունիր դո՛ւ, դո՛ւ՝ մեր երգի
Մշտահնչուն նվագարան.
Ընդունիր դո՛ւ՝ մեր ցարուցի
Մասունքների հավաքարա՛ր.
Դու՛ խազերի մեր քերական,
Դու՛ հոգևոր մեր շարական.
Դու՛ սրբազան մի ավագան,
Որ մեր հոգին ախտահանեց.
Դու՛ բիբլիական մի գավագան,
Որ ուր դիպավ՝ աղբյուր հանեց.
Դու մեր կարոտ ու մեր մորմոք,
Մեր տաղի քուրմ,
Մեր խաղի սոգ,
Մեր մշտահունչ ու մշտարթուն,
Անլռելի զանգակատո՛ւն...

11.IX.1957թ.-28.XI.1958թ.

Մոսկվա